

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 16. Quòd Epicuru[m] meritò à Plutarcho reprehensum A. Gellius
frigidè atque ineptè defendere conatus sit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

Occurrere vides: si foris subucula pexa
 Trita subest tunica: vel si toga disidet impar,
 Rides quid mea cum pugnat sententia secum:
 Quod petiit, spernit: repetit quod nuper omisit:
 Assuat, & vita disconuenit ordine toto:
 Diruit, adificat, mutat quadrata rotundis?
 Insanire putas solemnia me, neque rides,
 Nec medici credis, nec curatoris egere
 A pratore dati: rerum tutela mearum
 Cum sis, & praua sectum stomacheris ob vnguem
 De te pendens, te respicientis amici.

cumque eum huius loci collatione oblectatum vide-
 rem: addidi tertium è sanctissimo & disertissimo scri-
 ptore Iohanne Chrysostomo in oratione *περὶ τῆς ἐγ-
 γρησιαίας ἰσθῆρος ἢ μικροῦ ἢ μεγάλου*: ubi ita scribit:
*Ὅτι ἂν μὲν ἴδωμεν ἀνθρώπων ἢ χιτωνίσκον ἔχοντα ἢ ἴσθ-
 ῆρα μὲν ἐν πλάγιον, ἢ ἢ ἄλλω πολλῷ κακῶς ἀσκεμισ-
 ῆναι, διαφθερῆναι ἢ ἰσομνησκομένον. ἀντὶ ἧ ἴδωμεν αὐτὸν ἢ ζῶντα
 ἢ ἀποθανόντα, ἐδὲ λόγον περὶ αὐτοῦ.* Huius generis ser-
 monibus partem aliquam temporis propè quotidie
 necum consumebat ille omnium quos unquam vidi
 prudentissimus, & consilij plenissimus senex: cuius
 erat excellentiam animi, aut perpetuam erga eruditos
 homines munificentiam ac liberalitatem qui exae-
 quat, & adhuc requiro, & vereor, ne semper fru-
 strà requiram.

Quid Epicurum meritò à Plutarcho reprehensum A. Gel-
 lius siquidè atque ineptè defendere conatus sit.

CAPVT XVI.

EPICVRVM dialectices imperitum fuisse, ac
 putasse etiam omnem operam ludi, quæ in ea co-
 gnoscenda ac perdiscenda poneretur, ita notum est,
 vt con-

Mureti
 Lectiones
 LIII
 25

ut confirmatione non egeat. Itaque illius artis igno-
 ratione ruebat in dicendo; sæpeque aliquid probare
 aggressus, ea sumebat, quibus datis ac concessis, id
 men quod probare instituerat, non concluderet.
 Quale est, quod cum docere veller, mortem nihil
 nos pertinere, ita ratiocinabatur: Ο θάνατος ἔδεν
 ἡμᾶς. τὸ γὰρ διαλυθὲν ἀνακαθίται. τὸ δὲ ἀνακαθίτον ἔδεν
 ἡμᾶς. Neque enim sequitur, si id quod dissolutum
 sensu vacat, idcirco ipsam quoque dissolutionem
 sentiri. Neque mors est τὸ διαλυθὲν, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ
 λυσις. Meritoque Plutarchus secundo librorum
 de Homero composuit, imperfectè, atque præpo-
 sitè, atq. syllogisino usum esse eum dixerat: non
 prætermisisset illud λήμμα, ὁ θάνατος ψυχῆς καὶ
 ματὸς διάλυσις: quo addito, nihilo magis efficiatur
 quod ipse voluit: sed quòd, stupiditate quadam,
 crassitudine ingenij, non peruidisset, quantum
 id quod dissolutum est, & ipsam dissolutionem
 esset. Nactus autem est patronum tali protus cli-
 te dignum Gellium; qui dum alienam stultitiam
 re vult, prodit suam. Tantum enim abest ab eo
 defendendo, ut ne intellexisse quidem videatur, quid
 eo reprehenderetur. Neq. enim difficile est coniec-
 ita eum à Plutarcho reprehensum, ut & ab eruditissi-
 mo Aristotelis interprete Alexandro Aphrodisiensi
 reprehenditur: cuius hæc sunt ex commentario
 primum Topicorum: τοῦτο καὶ ὁ περὶ τοῦ θανάτου
 ἐπιπέρι λόγος εἰρημένος. ἔστι δὲ ἐν τῷ λεγούσῳ περὶ τὸ
 διαλυθὲν ἀνακαθίται, τὸ ἀνακαθίτον ἔδεν πρὸς ἡμᾶς, καὶ
 γὰρ τὸ, ὁ θάνατος ἔδεν πρὸς ἡμᾶς, ὡς αὐτὸς ἠγεί-
 ῃ τὸ διαλυθὲν ἔδεν πρὸς ἡμᾶς. ἀλλ' ἔστι δὲ ὁ θάνατος
 διαλυθὲν ἔστιν, ἀλλ' ἢ διάλυσις. ἐκ ἑδωκε ὃ ὅτι τὸ
 λυθὲν ἀνακαθίται, καὶ τὸ, τὸ διάλυσις ἡμᾶς ἀνακαθίται.
 Neque

Neque minus iuste ac grauer reprehenditur ab eodem Plutarcho, quod τὸ ἀλγὸν ποσεισσε ἀντὶ τῷ ἀλγῶν.
 Cuius enim stuporis est, confundere id quod dolorem excipit, ac patitur, cum eo quod dolorem facit?
 At istas curas vocum, verborumque elegantias, ait Gellius, non modò non sectatur Epicurus, sed etiam infectatur. Nostra sanè nihil interest, quid ille aut sectetur aut infectetur. Sed qui tam saepe monuerat, diligenter videndum esse, quæ vis, quæque notio vnicuique voci subiecta esset, tam negligens esse in loquendo non debuit, vt aliud sentiret, aliud diceret. Neque si Epicuro esse negligenti licuit, caussa vlla est, cur aliis diligentibus esse non liceat.

De duabus antiquis vocibus, Tamenetsi & Insuperhabere. CAP. XVII.

Voces quasdam Latinas, quæ iam ita exoleuerant, vt propè à nemine agnoscerentur, retraxit ex fuga summus, & cum illis veteribus comparandus I. C. Iacobus Cuiacius: quas diligenter retinendas censeo, & quàm plurimis testimoniis corroborandas: ne lingua satis per se inops, nostra negligentia, atque incuria magis etiam pauperetur. Ex illis vocibus est *tamenetsi*, pro *tamenetsi*: de qua, quoniam nonnullos adhuc dubitare video, proponam hîc locos aliquot, præter eos quos attulit Cuiacius: ex quibus constet frequentem apud veteres illius usum fuisse. Plautus *Militis*: Deos sperabo, teque postremo: *tamenetsi* istuc mihi verbum est, quia hero te cavendum est optimo. Cicero in *Verrem*: Hoc si tuus inimicus tibi fecisset, *tamenetsi* animo ego provincia tulisset, inimici iudicium graue videretur. Idem libro XII. ad Atticum: & *tamenetsi* conueniendū congressuri sumus, scribes ad me, si quid habebis.

V Cæsar

Miuretti
 Lectiones
 110
 28